

ЛЬВІВСЬКИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД
ПОСТАНОВА
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

11 грудня 2017 року

Львів

№ 876/8538/17

Львівський апеляційний адміністративний суд у складі:

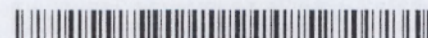
головуючого судді	Ільчишин Н.В.,
суддів	Макарика В.Я., Шинкар Т.І.,
за участю секретаря судового засідання	Федак С.Р.,
представника позивача	Роюк Л.І.,
представника відповідача	Хомицька С.А.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в м. Львові апеляційну скаргу Мусій Ірини Олександрівни на постанову Волинського окружного адміністративного суду від 27.06.2017 року у справі за позовом Мусій Ірини Олександрівни до Благодійного фонду «Фонд Ігоря Палиці «Тільки Разом» про визнання дій протиправними та зобов'язання вчинити дії.-

ВСТАНОВИВ:

Мусій І.О. 10.05.2017 року звернулася до суду з позовною заявою до Благодійного фонду «Фонд Ігоря Палиці «Тільки Разом» в якій просить визнати протиправними дії відповідача, що виявилися у відмові надати їй публічну інформацію, шляхом забезпечення можливості фотографування або ксерокопіювання у спеціально визначеному розпорядником місці, на підставі Законів України «Про доступ до публічної інформації», «Про інформацію», а саме: 1) фінансовий звіт про надходження коштів (джерела надходження включно) фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» за 2016 р.; 2) фінансовий звіт про витрати коштів (джерела витрат коштів включно) фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» за 2016 р.; 3) фінансовий звіт про надходження коштів (джерела надходження включно) фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» за 2015 р.; 4) фінансовий звіт про витрати коштів (джерела витрат коштів включно) фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» за 2015 р.; 5) фінансовий звіт про надходження коштів (джерела надходження коштів включно) благодійного фонду «Фонду Ігоря Палиці - Новий Луцьк» за 2014 р.; 6) фінансовий звіт про витрати коштів (джерела витрат коштів включно) благодійного фонду «Фонду Ігоря Палиці - Новий Луцьк» за 2014 р.; 7) список бенефіціарів фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» за 2015 і 2016 рр.; 8) список бенефіціарів благодійного фонду «Фонду Ігоря Палиці - Новий Луцьк» за 2014 рік та зобов'язати відповідача надати їй протягом 5 робочих днів з дня набрання чинності рішенням суду відкрити публічну інформацію шляхом забезпечення можливості фотографування або ксерокопіювання у спеціально визначеному розпорядником місці, а саме: 1) фінансовий звіт про надходження коштів (джерела надходження включно) фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» за 2016 р.; 2) фінансовий звіт про витрати коштів (джерела витрат коштів включно) фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» за 2016 р.; 3) фінансовий звіт про надходження коштів (джерела надходження включно) фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» за 2015 р.; 4) фінансовий звіт про витрати коштів (джерела витрат коштів включно) фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» за 2015 р.; 5) фінансовий звіт про надходження коштів (джерела надходження коштів включно) благодійного фонду «Фонду Ігоря Палиці - Новий Луцьк» за 2014 р.; 6) фінансовий звіт про витрати коштів (джерела витрат коштів включно) благодійного фонду «Фонду Ігоря Палиці - Новий Луцьк» за 2014 р.; 7) список бенефіціарів фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» за 2015 і 2016 р.р.; 8) список бенефіціарів благодійного фонду «Фонду Ігоря Палиці - Новий Луцьк» за 2014 рік.

Постановою Волинського окружного адміністративного суду від 27.06.2017 року

*346*7132433*1*2*

відмовлено в задоволенні позову.

Не погодившись із рішенням суду першої інстанції Мусій Ірина Олександрівна подала апеляційну скаргу. В якій просить постанову скасувати та прийняти нову, якою задовольнити позов повністю. апеляційну скаргу мотивовано тим, що судом першої інстанції при прийнятті оскаржуваного рішення допущено порушення норм процесуального та матеріального права.

Заслухавши суддю-доповідача, перевіривши матеріали справи та доводи апеляційної скарги у її сукупності, колегія суддів приходять до переконання, що подана скарга підлягає частковому задоволенню з наступних мотивів.

Як встановлено судом першої інстанції та підтверджується матеріалами справи, що 14 червня 2011 року Благодійний фонд «Фонд Ігоря Палиці «Тільки Разом» зареєстрований як суб'єкт господарювання; місцезнаходженням юридичної особи значиться: Волинська область, місто Луцьк, вулиця Винниченка, будинок 26, ідентифікаційний код – 37751619; вид діяльності – надання іншої соціальної допомоги без забезпечення проживання. Вказані відомості стверджуються витягом з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань №1002567788 від 13 травня 2017 року.

Рішеннями податкового органу від 22 червня 2011 року, від 02 грудня 2016 року відповідач включений до Реєстру неприбуткових установ та організацій із зазначенням ознаки неприбутковості – благодійні організації.

Згідно з витягом із Статуту Фонду головною метою діяльності Фонду є надання благодійної допомоги, спрямованої на сприяння розвитку соціальної сфери, участь в соціально-економічних програмах: реалізації науково-освітніх програм та програм національно-культурного розвитку, пропагування, розробка та реалізація або участь у реалізації програм зі сприяння реформам в галузі охорони здоров'я, екології, розвитку місцевого самоврядування; сприяння розвитку та реформування системи освіти; сприяння розвитку спорту і туризму; покращення соціально-економічного становища студентів, як набувачів благодійної допомоги.

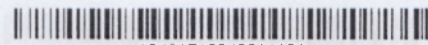
14 березня 2017 року Мусій І.О. звернулась до Благодійного фонду «Фонд Ігоря Палиці «Тільки Разом» із запитом на підставі статті 14 Закону України «Про доступ до публічної інформації», в якому просила надати для ознайомлення та для виготовлення фото-/ксерокопій документів, що містять наступну публічну інформацію: фінансові звіти про надходження коштів (джерела надходження коштів включно) Фонду за 2014, 2015, 2016 роки; фінансові звіти про витрати коштів (джерела витрат коштів включно) Фонду за 2014, 2015, 2016 роки; списки бенефіціарів Фонду за 2014, 2015, 2016 роки. У поданому запиті Мусій І.О. вказала, що необхідність в ознайомленні з документами обумовлена здійсненням нею професійної діяльності журналіста.

Листом №26 від 20 березня 2017 року відповідач повідомив позивача про продовження строку розгляду запиту до 10 квітня 2017 року у зв'язку з значним обсягом запитуваної інформації і для можливості підготовки відповіді.

Листом №34 від 10 квітня 2017 року Благодійний фонд «Фонд Ігоря Палиці «Тільки Разом» відмовив позивачу в наданні запитуваної інформації, зазначивши, що позивачем не доведено наявності суспільного інтересу в запитуваній інформації, а тому відповідно до частини другої статті 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» Фонд не є розпорядником запитуваної інформації в розумінні цього Закону.

У відповідності до статті 34 Конституції України кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб - на свій вибір. Здійснення цих прав може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

Статтею 10 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, визначено, що

кожен має право на свободу вираження поглядів. Це право включає свободу дотримуватися своїх поглядів, одержувати і передавати інформацію та ідеї без втручання органів державної влади і незалежно від кордонів. Здійснення цих свобод, оскільки воно пов'язане з обов'язками і відповідальністю, може підлягати таким формальностям, умовам, обмеженням або санкціям, що встановлені законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадської безпеки, для охорони порядку або запобігання злочинам, для охорони здоров'я або моралі, для захисту репутації або прав інших осіб, для запобігання розголошенню конфіденційної інформації або для підтримання авторитету і безсторонності суду і є необхідними в демократичному суспільстві.

Згідно статті 5 Закону України «Про інформацію» кожен має право на інформацію, що передбачає можливість вільного одержання, використання, поширення, зберігання та захисту інформації, необхідної для реалізації своїх прав, свобод і законних інтересів.

Частиною 2 статті 6 Закону України «Про інформацію» передбачено, що право на інформацію може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку, з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

Частиною 2 статті 7 Закону України «Про інформацію» передбачено, що ніхто не може обмежувати права особи у виборі форм і джерел одержання інформації, за винятком випадків, передбачених законом.

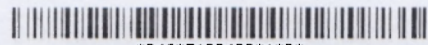
Порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом, та інформації, що становить суспільний інтерес визначає Закон України «Про доступ до публічної інформації» (надалі – Закон).

Статтею 1 цього Закону визначено, що публічна інформація - це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом. Публічна інформація є відкритою, крім випадків, встановлених законом.

Згідно статті 5 Закону доступ до інформації забезпечується шляхом: 1) систематичного та оперативного оприлюднення інформації: в офіційних друкованих виданнях; на офіційних веб-сайтах в мережі Інтернет; на інформаційних стендах; будь-яким іншим способом; 2) надання інформації за запитом на інформацію.

Відповідно до положень статті 12 Закону України «Про доступ до публічної інформації» суб'єктами відносин у сфері доступу до публічної інформації є: запитувачі інформації – фізичні, юридичні особи, об'єднання громадян без статусу юридичної особи, крім суб'єктів владних повноважень; розпорядники інформації – суб'єкти, визначені у статті 13 цього Закону; структурний підрозділ або відповідальна особа з питань запитів на інформацію розпорядників інформації.

Статтею 13 Закону визначено, що розпорядниками інформації для цілей цього Закону визнаються: суб'єкти владних повноважень - органи державної влади, інші державні органи, органи місцевого самоврядування, органи влади Автономної Республіки Крим, інші суб'єкти, що здійснюють владні управлінські функції відповідно до законодавства та рішення яких є обов'язковими для виконання; юридичні особи, що фінансуються з державного, місцевих бюджетів, бюджету Автономної Республіки Крим, - стосовно інформації щодо використання бюджетних коштів; особи, якщо вони виконують делеговані повноваження суб'єктів владних повноважень згідно із законом чи договором, включаючи надання освітніх, оздоровчих, соціальних або інших державних послуг, - стосовно інформації, пов'язаної з виконанням їхніх обов'язків; суб'єкти господарювання, які займають домінуюче становище на ринку або наділені спеціальними чи виключними правами, або є природними монополіями, - стосовно

інформації щодо умов постачання товарів, послуг та цін на них.

До розпорядників інформації, зобов'язаних оприлюднювати та надавати за запитом інформацію, визначену в цій статті, у порядку, передбаченому цим Законом, прирівнюються суб'єкти господарювання, які володіють: інформацією про стан довкілля; інформацією про якість харчових продуктів і предметів побуту; інформацією про аварії, катастрофи, небезпечні природні явища та інші надзвичайні події, що сталися або можуть статися і загрожують здоров'ю та безпеці громадян; іншою інформацією, що становить суспільний інтерес (суспільно необхідною інформацією). На розпорядників інформації, визначених у пунктах 2, 3, 4 частини першої та в частині другій цієї статті, вимоги цього Закону поширюються лише в частині оприлюднення та надання відповідної інформації за запитом.

Частина 3 статті 23 Закону передбачає, що оскарження рішень, дій чи бездіяльності розпорядників інформації до суду здійснюється відповідно до Кодексу адміністративного судочинства України.

Як вбачається з матеріалів справи, Мусій І.О. на адресу Благодійного фонду «Фонд Ігоря Палиці «Тільки Разом» 14.03.2017 року направлено запит на інформацію щодо надання публічної інформації, яка становить суспільний інтерес.

Відповідач є місцевою благодійною організацією, основною метою діяльності якого є надання благодійної допомоги, спрямованої на сприяння розвитку соціальної сфери, участь в соціально-економічних програмах; реалізації науково-освітніх програм та програм національно-культурного розвитку, пропагування, розробка та реалізація або участь у реалізації програм зі сприяння реформам в галузі охорони здоров'я, екології, розвитку місцевого самоврядування; сприяння розвитку та реформування системи освіти; сприяння розвитку спорту і туризму; покращення соціально-економічного становища студентів, як набувачів благодійної допомоги що підтверджується Статутом.

Згідно статті 55 Господарського кодексу України суб'єктами господарювання визнаються учасники господарських відносин, які здійснюють господарську діяльність, реалізуючи господарську компетенцію (сукупність господарських прав та обов'язків), мають відокремлене майно і несуть відповідальність за своїми зобов'язаннями в межах цього майна, крім випадків, передбачених законодавством. Суб'єктами господарювання є: 1) господарські організації - юридичні особи, створені відповідно до Цивільного кодексу України, державні, комунальні та інші підприємства, створені відповідно до цього Кодексу, а також інші юридичні особи, які здійснюють господарську діяльність та зареєстровані в установленому законом порядку; 2) громадяни України, іноземці та особи без громадянства, які здійснюють господарську діяльність та зареєстровані відповідно до закону як підприємці.

Стаття 56 Господарського кодексу України встановлює, що суб'єкт господарювання - господарська організація, яка може бути утворена за рішенням власника (власників) майна або уповноваженого ним (ними) органу, а у випадках, спеціально передбачених законодавством, також за рішенням інших органів, організацій і фізичних осіб шляхом заснування нової господарської організації, злиття, приєднання, виділу, поділу, перетворення діючої (діючих) господарської організації (господарських організацій) з додержанням вимог законодавства.

Статтею 131 Господарського кодексу України встановлені особливості статусу благодійних та інших неприбуткових організацій у сфері господарювання, у відповідності до якої юридичні особи, незалежно від форм власності, а також повнолітні громадяни можуть утворювати благодійні організації (благодійні фонди, членські благодійні організації, благодійні установи тощо). Благодійною організацією визнається недержавна організація, яка здійснює благодійну діяльність в інтересах суспільства або окремих категорій осіб без мети одержання прибутків від цієї діяльності. Благодійні організації утворюються і діють за територіальним принципом.

Відповідно до статті 1 Закону України «Про благодійну діяльність та благодійні організації» благодійна організація - юридична особа приватного права, установчі документи якої визначають благодійну діяльність в одній чи кількох сферах, визначених цим Законом,

як основну мету її діяльності.

Згідно статті 3 Закону України «Про благодійну діяльність та благодійні організації» цілями благодійної діяльності є надання допомоги для сприяння законним інтересам бенефіціарів у сферах благодійної діяльності, визначених цим Законом, а також розвиток і підтримка цих сфер у суспільних інтересах. Сферами благодійної діяльності є, зокрема, охорона здоров'я; екологія, охорона довкілля та захист тварин; соціальний захист, соціальне забезпечення, соціальні послуги і подолання бідності; наука і наукові дослідження; спорт і фізична культура; права людини і громадянина та основоположні свободи; розвиток територіальних громад; сприяння здійсненню державних, регіональних, місцевих та міжнародних програм, спрямованих на поліпшення соціально-економічного становища в Україні.

Відповідно до статті 13 Закону України «Про благодійну діяльність та благодійні організації» благодійна організація може бути створена як благодійне товариство, благодійна установа чи благодійний фонд з урахуванням особливостей, визначених цим Законом та іншими законами України. Благодійним фондом визнається благодійна організація, яка діє на підставі статуту, має учасників та управляється учасниками, які не зобов'язані передавати цій організації будь-які активи для досягнення цілей благодійної діяльності. Благодійний фонд може бути створено одним чи кількома засновниками. Активи благодійного фонду можуть формуватися учасниками та/або іншими благодійниками.

Стаття 17 Закону України «Про благодійну діяльність та благодійні організації» встановлює, що благодійні організації складають та подають фінансову, статистичну та іншу обов'язкову звітність у порядку, встановленому законом. Установчі документи благодійних організацій або правочини між благодійними організаціями та благодійниками можуть визначати порядок складення та надання спеціальних звітів для окремих благодійників або їх правонаступників про використання наданих ними активів. Інформація про структуру та розмір доходів і витрат благодійних організацій, а також умови використання їх активів для благодійної діяльності не є конфіденційною інформацією або комерційною таємницею. Звітність благодійних організацій може містити інформацію про особу благодійників або бенефіціарів за умови згоди благодійників, бенефіціарів або їх правонаступників чи законних представників, якщо інше не визначено законом.

Згідно пункту 133.4.1. статті 133 Податкового кодексу України неприбутковим підприємством, установою та організацією є підприємство, установа та організація (далі - неприбуткова організація), що одночасно відповідає таким вимогам: утворена та зареєстрована в порядку, визначеному законом, що регулює діяльність відповідної неприбуткової організації. Пунктом 133.4.7. встановлено, що для неприбуткових організацій, які відповідають вимогам цього пункту та внесені до Реєстру неприбуткових установ та організацій, встановлюється річний податковий (звітний) період, крім випадків, передбачених підпунктом 133.4.3 цього пункту.

Поряд з цим, у відповідності до частини 2 статті 29 Закону України «Про інформацію» предметом суспільного інтересу вважається інформація, яка свідчить про загрозу державному суверенітету, територіальній цілісності України; забезпечує реалізацію конституційних прав, свобод і обов'язків; свідчить про можливість порушення прав людини, введення громадськості в оману, шкідливі екологічні та інші негативні наслідки діяльності (бездіяльності) фізичних або юридичних осіб тощо.

Згідно пункту 6.4 постанови Пленуму Вищого адміністративного суду України «Про практику застосування адміністративними судами законодавства про доступ до публічної інформації» від 29.09.2016 № 10 при визначенні того, чи є суспільний інтерес в отриманні інформації, суди повинні враховувати таке.

З урахуванням положень частини другої статті 29 Закону України від 2 жовтня 1992 року № 2657-ХІІ «Про інформацію» (далі - Закон № 2657-ХІІ) предметом суспільного інтересу вважається інформація, яка свідчить про загрозу державному суверенітету, територіальній цілісності України; забезпечує реалізацію конституційних прав, свобод і

обов'язків; свідчить про можливість порушення прав людини, введення громадськості в оману, шкідливі екологічні та інші негативні наслідки діяльності (бездіяльності) фізичних або юридичних осіб тощо.

Перелік видів інформації, що може бути предметом суспільного інтересу, не є вичерпним.

З огляду на характер суспільно необхідної інформації законодавство не надає вичерпного визначення цього поняття. Гнучкість законодавства в цьому аспекті виправдано надає судам можливість визначати, чи є конкретна інформація суспільно необхідною, з врахуванням індивідуальних обставин справи.

Таким чином, оцінюючи конкретну інформацію на предмет наявності суспільного інтересу до неї, суди повинні застосовувати певні визначені критерії. Крім того, визначаючи те, чи є інформація суспільно необхідною, суди повинні враховувати особу запитувача. Якщо інформацію запитує журналіст або особа, яка, користуючись сучасними засобами комунікації, створює площадку для суспільного обговорення важливих питань, систематично інформує суспільство про суспільні події, представник громадської організації, це є додатковим аргументом на користь наявності суспільного інтересу запитуваної інформації; кількість осіб (фізичних чи юридичних), яких стосується запитувана інформація; наявність суспільної дискусії на момент отримання розпорядником інформації запиту (стосується актуальної дискусії, яка ведеться, наприклад, у засобах масової інформації, парламенті чи місцевій раді); час, який минув з моменту створення інформації/документа; чим менша ймовірність завдання шкоди, тим більша перевага надається розкриттю інформації; якщо інформація стосується публічного діяча або особи, яка претендує на зайняття публічної посади, то це додатковий аргумент на користь розкриття інформації. Така інформація може бути обмежена в доступі лише через серйозні обставини та високу ймовірність завдання істотної шкоди. Публічними діячами у цьому контексті можуть вважатись особи, які обіймають посади публічної служби (посади в державних органах, органах місцевого самоврядування) або користуються державними ресурсами, а також усі ті, хто відіграє певну роль у суспільному житті (у галузі політики, економіки, мистецтва, соціальній сфері, спорті чи в будь-якій іншій галузі). Чим вищою є посада публічної служби, яку займає особа або на яку претендує особа, тим меншою є можливість обмеження доступу до інформації про неї;

З матеріалів справи та пояснень позивача вбачається, що предметом суспільного інтересу у даній справі є можливе порушення прав інших осіб, також громадський інтерес у сфері благодійної діяльності відповідача та його засновника, цілі благодійної діяльності відповідача, з огляду на чисельні публікації в засобах масової інформації, що наявні в матеріалах справи.

Таким чином, відповідач є суб'єктом господарювання, який володіє інформацією, що становить суспільний інтерес (суспільно необхідною інформацією), у зв'язку з чим прирівнюється до розпорядників інформації в розумінні положень статті 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації».

У відповідності до частини 2 статті 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації» публічна інформація є відкритою, крім випадків, встановлених законом.

За порядком доступу інформація поділяється на відкриту інформацію та інформацію з обмеженим доступом. Будь-яка інформація є відкритою, крім тієї, що віднесена законом до інформації з обмеженим доступом (стаття 20 Закону України «Про інформацію»).

Статтею 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» передбачено, що інформацією з обмеженим доступом є: 1) конфіденційна інформація; 2) таємна інформація; 3) службова інформація.

Обмеження доступу до інформації здійснюється відповідно до закону при дотриманні сукупності таких вимог: 1) виключно в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і

неупередженості правосуддя; 2) розголошення інформації може завдати істотної шкоди цим інтересам; 3) шкода від оприлюднення такої інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні.

Крім того, частина 4 статті 21 Закону України «Про інформацію» визначено, що до інформації з обмеженим доступом не можуть бути віднесені такі відомості, зокрема, про факти порушення прав і свобод людини і громадянина.

Поряд з цим, згідно частини 1 статті 29 Закону України «Про інформацію» інформація з обмеженим доступом може бути поширена, якщо вона є суспільно необхідною, тобто є предметом суспільного інтересу, і право громадськості знати цю інформацію переважає потенційну шкоду від її поширення.

Колегія суддів вважає за необхідне наголосити, що згідно частини 3 статті 17 Закону України «Про благодійну діяльність та благодійні організації» інформація про структуру та розмір доходів і витрат благодійних організацій, а також умови використання їх активів для благодійної діяльності не є конфіденційною інформацією або комерційною таємницею. Інформація про структуру та розмір доходів і витрат благодійних організацій, а також умови використання їх активів для благодійної діяльності є відкритою публічною інформацією, яка повинна надаватися за запитом.

Відповідно статті 20 Закону України «Про доступ до публічної інформації» розпорядник інформації має право надати відповідь на запит на інформацію не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту. У разі якщо запит стосується надання великого обсягу інформації або потребує пошуку інформації серед значної кількості даних, розпорядник інформації може продовжити строк розгляду запиту до 20 робочих днів з обґрунтуванням такого продовження.

Згідно статті 22 Закону України «Про доступ до публічної інформації» розпорядник інформації має право відмовити в задоволенні запиту в таких випадках: 1) розпорядник інформації не володіє і не зобов'язаний відповідно до його компетенції, передбаченої законодавством, володіти інформацією, щодо якої зроблено запит; 2) інформація, що запитується, належить до категорії інформації з обмеженим доступом відповідно до частини другої статті 6 цього Закону; 3) особа, яка подала запит на інформацію, не оплатила передбачені статтею 21 цього Закону фактичні витрати, пов'язані з копіюванням або друком; 4) не дотримано вимог до запиту на інформацію, передбачених частиною 5 статті 19 цього Закону.

Згідно постанови Пленуму Вищого адміністративного суду України «Про практику застосування адміністративними судами законодавства про доступ до публічної інформації» від 29.09.2016 № 10 умови, за яких можливо поширити конфіденційну інформацію, також передбачені частиною першою статті 29 Закону України «Про інформацію», відповідно до якої інформація з обмеженим доступом може бути поширена, якщо вона є суспільно необхідною, тобто є предметом суспільного інтересу, і право громадськості знати цю інформацію переважає потенційну шкоду від її поширення. Вбачається, що з урахуванням положень частини другої статті 7 Закону № 2939-VI та частини другої статті 32 Конституції України суспільними інтересами (інтерес громадськості), у яких конфіденційна інформація може бути поширена, є лише інтереси національної безпеки, економічного добробуту та прав людини. Вимога частини першої статті 29 Закону України «Про інформацію» щодо встановлення переваги потенційної шкоди від поширення конфіденційної інформації над правом громадськості знати її відображає принцип пропорційності обмеження права, який є аспектом принципу верховенства права, передбаченого статтею 8 Конституції України і через призму якого досліджується правомірність будь-якого обмеження права, в тому числі права на отримання інформації.

Такий підхід також відповідає Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (статті 8) та практиці Європейського суду з прав людини, відповідно до яких втручання у право на приватність особи можливе, якщо воно ґрунтується на законі, переслідує легітимну мету та є необхідним у демократичному суспільстві.

Аналіз вказаних положень законів свідчить, що розпорядник повинен застосовувати «трискладовий тест» – вимоги, передбачені частиною другою статті 6 Закону № 2939-VI, – з урахуванням особливостей вищевказаних положень. Застосування «трискладового тесту» в такому разі повинно здійснюватись таким чином: 1) встановлення відповідності обмеження доступу до запитуваної конфіденційної інформації одному із захищених інтересів (у справах щодо надання конфіденційної інформації, як правило, такими інтересами є захист репутації або прав інших людей, запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно); 2) встановлення можливості завдання істотної шкоди цим інтересам; 3) порівняння цієї потенційної шкоди з правом громадськості знати цю інформацію в інтересах національної безпеки, економічного добробуту чи прав людини. Якщо ця шкода не переважає суспільний інтерес в доступі до інформації, то конфіденційна інформація може бути розголошена і доступ до неї не може бути обмежений.

Таким чином, відмова у наданні інформації є обґрунтованою у разі, якщо розпорядник в листі вказує, якому саме з інтересів загрожує розголошення запитуваної інформації, в чому полягає істотність шкоди цим інтересам від її розголошення, чому шкода від оприлюднення такої інформації переважає право громадськості знати цю інформацію в інтересах національної безпеки, економічного добробуту чи прав людини.

З відмови у доступі до публічної інформації повинно вбачатися: якому з перелічених у пункті 1 частини другої статті 6 Закону № 2939-VI інтересів (далі – правомірні інтереси) відповідає обмеження, а також чому обмеження доступу відповідає зазначеному інтересу (інтересам); у чому конкретно полягає шкода правомірному інтересу (інтересам); яким є причинно-наслідковий зв'язок між наданням доступу та можливим настанням шкоди; чому ця шкода є істотною; яка ймовірність настання шкоди внаслідок надання доступу до інформації (пункт 2 частини другої статті 6 Закону № 2939-VI); чому шкода від надання інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні (пункт 3 частини другої статті 6 Закону № 2939-VI).

Відсутність висновку розпорядника інформації щодо наявності хоча б однієї зі згаданих трьох підстав «трискладового тесту» означає, що законних підстав для обмеження доступу до інформації немає, а відмова у доступі до публічної інформації є необґрунтованою.

Тому якщо під час розгляду справи в суді буде з'ясовано, що відмовляючи у задоволенні запиту на інформацію розпорядник не застосовував «трискладового тесту» або застосовував його лише частково, то це є підставою для визнання такої відмови розпорядника протиправною. У такому разі суд також може зобов'язати розпорядника інформації повторно розглянути запит і надати на нього обґрунтовану відповідь із застосуванням «трискладового тесту» відповідно до частини другої статті 6 Закону № 2939-VI.

З листа відповідача від 10.04.2017 року вбачається, що Мусій І.О. було відмовлено у наданні зазначеної у запиті інформації без обґрунтованих підстав та викладанням наявної інформації і можливості її надати для ознайомлення.

Колегія суддів дійшла висновку про відсутність у відповідача передбачених законом підстав для відмови у задоволенні запиту щодо надання інформації відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації», а тому позов слід задовольнити частково, визнавши протиправними дії Благодійного фонду «Фонд Ігоря Палиці «Тільки Разом» в ненаданні відповіді на поставлений запит Мусій І.О., а тому з врахуванням викладеного слід зобов'язати відповідача повторно розглянути запит Мусій Ірини Олександрівни.

Щодо зобов'язання Благодійного фонду «Фонд Ігоря Палиці «Тільки Разом» надати позивачці протягом 5 робочих днів з дня набрання чинності рішенням суду відкрити публічну інформацію шляхом забезпечення можливості фотографування або ксерокопіювання у спеціально визначеному розпорядником місці та визначеними документами, як встановлено в судовому засіданні такою інформацією відповідач не володіє, фінансові звіти про надходження коштів Фонду за 2014, 2015, 2016 роки, фінансові звіти про витрати коштів Фонду за 2014, 2015, 2016 роки; списки бенефіціарів Фонду за 2014, 2015, 2016 роки, оскільки така інформація у вигляді запитуваних документів не систематизувалась,

не створювалась, не зберігалась, жодних фінансових звітів про надходження чи витрату коштів за весь час своєї діяльності Фондом не формувалося та не подавалося до жодних контролюючих органів, а також стосовно надходжень, якими можуть бути добровільні пожертвування чи внески, персональні дані в процесі діяльності Фонду не зберігалися в силу відсутності такого обов'язку відповідно до чинного законодавства України.

Відповідно до статей 198, 202 КАС України - підставами для скасування постанови або ухвали суду першої інстанції та ухвалення нового рішення, зокрема, є неповне з'ясування судом обставин, що мають значення для справи, порушення норм матеріального та процесуального права.

Керуючись ст.ст. 195, 196, 198, 202, 205, 207, 254 КАС України суд, -

ПОСТАНОВИВ:

Апеляційну скаргу Мусій Ірини Олександрівни – задовольнити частково.

Постанову Волинського окружного адміністративного суду від 27.06.2017 року у справі №803/559/17 – скасувати та прийняти нову, якою позов Мусій Ірини Олександрівни до Благодійного фонду «Фонд Ігоря Палиці «Тільки Разом» про визнання дій протиправними та зобов'язання вчинити дії – задовольнити частково.

Визнати протиправними дії Благодійного фонду «Фонд Ігоря Палиці «Тільки Разом», що виявилися у відмові надати Мусій Ірині Олександрівні публічну інформацію, шляхом забезпечення можливості фотографування або ксерокопіювання у спеціально визначеному розпорядником місці, на підставі Законів України «Про доступ до публічної інформації», «Про інформацію», а саме: 1) фінансовий звіт про надходження коштів (джерела надходження включно) фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» за 2016 р.; 2) фінансовий звіт про витрати коштів (джерела витрат коштів включно) фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» за 2016 р.; 3) фінансовий звіт про надходження коштів (джерела надходження включно) фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» за 2015 р.; 4) фінансовий звіт про витрати коштів (джерела витрат коштів включно) фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» за 2015 р.; 5) фінансовий звіт про надходження коштів (джерела надходження коштів включно) благодійного фонду «Фонду Ігоря Палиці - Новий Луцьк» за 2014 р.; 6) фінансовий звіт про витрати коштів (джерела витрат коштів включно) благодійного фонду «Фонду Ігоря Палиці - Новий Луцьк» за 2014 р.; 7) список бенефіціарів фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» за 2015 і 2016 рр.; 8) список бенефіціарів благодійного фонду «Фонду Ігоря Палиці - Новий Луцьк» за 2014 рік.

Зобов'язати Благодійний фонд «Фонд Ігоря Палиці «Тільки Разом» повторно розглянути запит Мусій Ірини Олександрівни.

В задоволенні решти позовних вимог відмовити.

Постанова набирає законної сили з моменту проголошення та може бути оскаржена в касаційному порядку безпосередньо до суду касаційної інстанції протягом двадцяти днів після набрання нею законної сили, а в разі складення такої в порядку частини 3 статті 160 КАС України, протягом того ж строку з часу складення в повному обсязі.

Головуючий

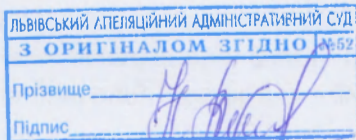
Н.В. Ільчишин

Судді

В.Я. Макарик

Т.І. Шинкар

Повний текст постанови виготовлено 14.12.2017 року

*346*7132433*1*2*